

La trajectòria vital i professional d'en Rodolfo és la d'un lletrat estretament vinculat a la història sentimental del seu país. És llicenciat a Barcelona, on va arribar el 1941 des de Madrid i on ha exercit durant 40 anys. "Totes les dictadures tenen un element que les **dulcifica: la corrupció. I les amistats del meu pare em van permetre d'entrar a la Diputació el mateix any que em vaig col·legiar. A la Diputació, però, la feina de tècnic administratiu de màxima categoria era extremadament burocràtica.**" I en Rodolfo és, més aviat, un professional d'acció: "El 1957 hi va haver una **tancada molt sonada a la universitat contra el franquisme i el seu sistema d'injustícia. Arran d'aquesta acció vaig prendre contacte amb companys amb els quals, conscients que el franquisme havia fet molt mal al país i que calien més llibertats i més autonomia, organitzem l'Agrupació Democràtica Popular de Catalunya, els 'amics dels comunistes', tal com ens anomenaven els contraris. A partir d'aquesta formació establim relacions amb el Front d'Alliberament Popular del centre d'Espanya al qual ens federem: des de diversos punts del país vam reivindicar el federalisme. Més tard vaig ser secretari del Moviment Socialista de Catalunya. Avui, després de molts anys i d'haver patit una bona evolució ideològica, encara em considero federalista i catalanista.**"

En Rodolfo recorda, i no es penedeix, més aviat tot el contrari, de les activitats que a favor de la llibertat va dur a terme en aquells anys. Tampoc no vol oblidar que el seu activisme li va costar una bona temporada a la garjola. "Fa poc, en coincidir amb el president Pujol, ell mateix m'ho va recordar: **haviem coincidit molts anys abans a la presó. La sentència, que em va costar nou anys, em vinculava amb el moviment d'oposició i enderrocament del règim que pretenia agrupar totes les forces de la península. Per sort em vaig beneficiar d'un parell d'indults i només hi vaig ser dos anys.**" Ningú millor que un llicenciat en dret per reconèixer el perill de la seva posició: "Tot i el grau d'irresponsabilitat que la joventut aporta, era prou conscient per saber que fins i tot m'hi jugava la vida. Però això tampoc no feia aturar els nostres plans contra el règim, alguns dels quals no van arribar a veure mai la llum."

La llibertat li va permetre d'exercir com a advocat generalista que es decantava sobretot cap al dret laboral i penal: "D'aquell període tinc un record molt especial per companys com Casals Coldecarrera i Imbert Perejoan, que em van donar la mà, més que com a mestres, com a companys que ajuden un company jove. No era gens fàcil d'exercir amb ideals de justícia i veure el que passava al teu voltant." A en Rodolfo se li entristeix la mirada. La intensitat amb què va viure aquells anys el va marcar per tota la vida. "Érem conscients de la nostra situació. El fet de tenir de costat assassins que havien participat a la massacre del 1939 i als qui ara havies d'encaixar la mà com a honorables et feia revoltar."

L'arribada de la democràcia va fer que el Rodolf s'immiscís més que

mai en el projecte de país que acabava de néixer, com molts altres companys de professió que, des de l'anonimat, també van contribuir a la transformació: "Com a part interessada haig de demanar un reconeixement a la tasca de tots aquests companys". La tasca d'en Rodolf va desenvolupar-se a primera fila: "Des del 1975 i durant onze anys vaig ser diputat al Parlament per al **PSC-PSOE. Durant aquells anys d'incertesa el pitjor moment que recordo és un altercat entre dreta i esquerra: de diferent punts de la dreta de l'hemicicle encara vam haver de sentir 'Hay que matarlos otra vez'. Aquest incident, és clar, no va sortir mai a la llum pública.**"

Des del darrer any de parlamentari d'en Rodolf el món ha fet mil tords. La situació actual, però, no el sorprèn, "perquè fins i tot la globalització ja estava prevista per Marx: segons aquest pensador, el capitalisme crearia atur fins que arribaria el punt en què les masses aturades veurien tota la seva injustícia a mans d'una minoria econòmica mundial. És exactament el camí que estem seguint, per això goso dir que, més que una profecia, les paraules de Marx són una anàlisi molt encertada."

Des del seu despatx a Barcelona, on es dedica al dret de família, laboral i civil en general, en Rodolfo afirma que "en aquest context el paper de l'advocat ha de ser el de moderador: vetllar perquè les bestieses que es facin no siguin gaire grosses i procurar que la justícia sigui independent però sense caure en extremismes. La injustícia també pot sorgir de la justícia, i aleshores pot ser tan dolenta com la injustícia provocada pels injustos. Cal que tots els qui ens anomenem demòcrates estiguem a l'aguait per no passar-nos de la ratlla ni els uns ni els altres."

I és que la tasca diària com a lletrat no li roba pas temps per a les preocupacions per aquest país que tant l'ha fet patir: "Continuo pensant que el federalisme és una solució per a Catalunya, tot i el poc quòrum federalista que hi ha a la resta d'Espanya. Avui un referèndum sobre l'autodeterminació representaria un greu problema per al govern central, però tot arribarà: el que realment val és rascar una mica cada dia, i a la llarga el tarannà català aconseguirà allò que busca."

Si les paraules de Marx van resultar profètiques podria ser ben bé que la veu de l'experiència no anés errada. En Rodolfo no presumeix d'endeví ni es planteja rebre cap honor per la tasca realitzada al llarg de tots aquests anys. No obstant, aquest advocat es pot vanagloriar d'una cosa: d'haver restat fidel als seus principis. "De sempre he treballat sol. De jove era filosòficament marxista i això ha provocat que no tingui altra gent treballant per a mi ni que jo treballés per a altri: tenir gent treballant sempre implica l'explotació de l'individu. Pot semblar rudimentari, però crec fermament en aquest principi."

Tanmateix, una carrera tan dilatada no es fa mai sola. Al seu costat, la seva senyora, la Rosa, "a qui la societat no va deixar acabar la carrera de dret però que l'ha viscut al meu costat", i el record i la influència del pare, Ricardo Guerra, magistrat durant la II República.

**“Durant el franquisme
no era gens fàcil
d’exercir amb ideals
de justícia i veure el que
passava al teu voltant”**

Rodolfo Guerra - Barcelona (Barcelonès)